

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **C.I.I. CZECH, a. s.**, se sídlem v Opařanech 229, zastoupeného JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2007, č. j. 5 Ca 126/2005 - 69,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2007, č. j. 5 Ca 126/2005 - 69, **se zrušuje a věc se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále „žalovaný“) ze dne 8. 2. 2005, č. j. 510/66/2005/Hor O 2/05. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen „ČIŽP“), ze dne 26. 11. 2004, č. j. 02/OL/04/6961/8567/Ku/611/222, jímž byla stěžovateli uložena pokuta podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 114/1992 Sb.), ve výši 400 000 Kč. Pokuta byla stěžovateli uložena za provedení škodlivého zásahu do významného krajinného prvku „les“, na lesních pozemcích p.č. 148, 173, 294, 327 a 387 v k. ú. Dvoreček, zapsaných na LV č. 300 ve vlastnictví stěžovatele, tím, že v roce 2003 (měsíce srpen až říjen) zadal a nechal

provést těžební zásah ve výši 3 031 m³ bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí žalovaného i předchozí rozhodnutí ČIŽP se v celém rozsahu opírají o právní závěr, že na stěžovatele, který se stal v roce 2003 vlastníkem dotčených lesních pozemků, nabytím vlastnického práva nepřešla práva a povinnosti vyplývající z lesního hospodářského plánu, který byl s platností od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2005 schválen pro lesní hospodářský celek (dále jen „LHC“) Jindřichův Hradec, jehož byly dotčené lesy před jejich nabytím do vlastnictví stěžovatele součástí. Z tohoto právního závěru potom bylo dovozeno, že těžbu lesních porostů v lesích stěžovatele nelze považovat za těžbu provedenou v souladu s lesním hospodářským plánem ve smyslu § 4 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., neboť stěžovatel byl povinen si k zamýšlené úmyslné těžbě opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, což neučinil, a provedením těžby poškodil významný krajinný prvek „les“. Městský soud v Praze se v napadeném rozsudku k tomuto právnímu závěru rovněž přiklonil, když vyloučil možnost právního nástupnictví nového vlastníka lesa do lesního hospodářského plánu, schváleného pro vlastníka předchozího.

Stěžovatel se s uvedeným právním závěrem neztotožňuje z následujících důvodů:

1. Lesní hospodářský plán schválený pro LHC Jindřichův Hradec byl schválen se souhlasem orgánu ochrany přírody na základě jeho závazného stanoviska [§ 4 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb.], přičemž podle § 59 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), zůstávají lesní hospodářské plány schválené před nabytím účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 1. 1996) v platnosti, což platí i pro lesní hospodářský plán schválený pro LHC Jindřichův Hradec.
2. Ze skutečnosti, že lesní zákon výslovně nestanoví, že lesní hospodářský plán platí i pro případného nového vlastníka lesa, nelze dovodit, že plán na nabyvatele lesních pozemků nepřechází. Jestliže lesní zákon změnu vlastníka lesa, pro který byl schválen lesní hospodářský plán, nespojuje se zánikem platnosti lesního hospodářského plánu, schválený lesní hospodářský plán zůstává v platnosti i po změně majetkových poměrů. Lesní hospodářský plán je nástrojem vlastníka lesa a jeho závazná ustanovení jsou právními a fyzické osoby, pro které byl zpracován, povinny dodržovat [§ 24 odst. 1 a 5 lesního zákona]. Z toho však není správné dovozovat, že vlastníkem je právě a pouze ten vlastník, který se účastnil řízení o schválení lesního hospodářského plánu. Nelze totiž směřovat lesní hospodářský plán [§ 24 zákona o lesích] a rozhodnutí o schválení lesního hospodářského plánu [§ 27 lesního zákona], neboť se jedná o rozdílné právní instituty. Lesní hospodářský plán není individuálním správním aktem, z jeho zákonného označení jako nástroje vlastníka lesa lze naopak usuzovat na jeho soukromoprávní povahu a na to, že vlastníkům slouží při výkonu vlastnického práva k lesním pozemkům jako k nemovitým věcem (objektům vlastnického práva). Povahu individuálního správního aktu lze přiznat pouze

rozhodnutí o schválení lesního hospodářského plánu, neboť je určeno konkrétní osobě – navrhovateli schválení lesního hospodářského plánu podle § 27 lesního zákona. Lesní hospodářský plán se však po svém schválení stává vždy nástrojem aktuálního vlastníka lesa.

3. Odmítnutí možnosti právního nástupnictví ve vztahu k lesnímu hospodářskému plánu dává vzniknout situaci, kdy ze strany nových vlastníků nebude možné dodržet ustanovení § 27 odst. 1 věta první lesního zákona, podle kterého je vlastník lesa, který je povinen hospodařit podle plánu (§ 24 odst. 3), povinen předložit návrh plánu ke schválení orgánu státní správy lesů ve dvou vyhotoveních nejpozději do 60 dnů po skončení platnosti předchozího plánu. Pokud by platnost lesního hospodářského plánu končila změnou osoby vlastníka lesa, končila by v případech smluvního převodu vlastnictví dnem, kdy nastaly právní účinky vkladu vlastnického práva ve prospěch nového vlastníka, tj. dnem doručení návrhu na vklad katastrálnímu úřadu [§ 2 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem]. O povolení vkladu vlastnického práva se však nový i dřívější vlastník dozvídají nikoliv v den podání vkladu, nýbrž podstatně později (lhůta 60 dnů). Nový vlastník by tak v případě přijetí právního názoru Městského soudu v Praze měl pro zpracování návrhu nového lesního hospodářského plánu a pro jeho předložení orgánu státní správy lesů lhůtu neurčité délky, závislé na době rozhodnutí o vkladu katastrálním úřadem.

4. Právní závěry Městského soudu v Praze jsou v diametrálním rozporu s rozhodovací praxí Ministerstva zemědělství jako ústředního orgánu státní správy lesů podle § 49 odst. 1 zákona o lesích, na základě které změna vlastníka lesa, pro který byl zpracován lesní hospodářský plán, má za následek vznik povinnosti nového vlastníka řídit se lesním hospodářským plánem, schváleným pro vlastníka původního. Podle stěžovatele Ministerstvo zemědělství dokonce výslovně vylučuje možnost schválení nového lesního hospodářského plánu novému vlastníkovi lesního majetku jen z důvodu změny vlastnictví a jako důkaz předkládá rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 14. 3. 2007, č. j. 44309/2006 - 1110.

Stěžovatel dále poukazuje na princip *in dubio pro libertate*, který je nutno volit (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, <http://nalus.ussoud.cz>), pokud je k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, tzn. zvolit takový výklad, který co nejméně zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip byl vůči stěžovateli ze strany ČIŽP, žalovaného i Městského soudu v Praze porušen, když při existenci dvojího výkladu právní normy byla stěžovateli uložena sankce ve výši 80% zákonem dovozeného maxima pouze za to, že se řídil výkladem § 24 a násl. lesního zákona, který formulovalo a aplikovalo Ministerstvo zemědělství, nikoliv výkladem žalovaného. Tím bylo významně zasaženo do vlastnického práva stěžovatele, zakotveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Pokud se Městský soud v Praze přiklonil k právnímu výkladu žalovaného, měl v souladu s principem *in dubio pro libertate* využít svého moderačního práva a od uložení pokuty podle názoru stěžovatele upustit, což se však nestalo.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

III.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že z ustanovení § 24 lesního zákona a z ustanovení § 11 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování, je zřejmé, že lesní hospodářský plán se schvaluje vždy pro určitou konkrétní osobu, která je definována v § 24 odst. 3 lesního zákona. V případě změny majetkových poměrů musí nový vlastník lesa postupovat podle § 24 odst. 3 a § 27 odst. 1 lesního zákona. Žalovaný je toho názoru, že schválení lesního hospodářského plánu určitému vlastníku lesa nezavazuje právního nástupce tohoto vlastníka, neboť lesní zákon žádné takové ustanovení neobsahuje a navíc postupem navrženým stěžovatelem by byl právní nástupce zbaven svých práv vyplývajících z § 26 odst. 3 lesního zákona (možnost uplatnění připomínek a požadavků na zpracování lesních hospodářských plánů nebo osnov nejpozději v termínu stanoveném schvalujícím orgánem státní správy lesů).

Žalovaný dále uvádí, že k jeho žádosti o názor k řešené problematice se vyjádřilo Ministerstvo zemědělství (viz přípis ze dne 25. 8. 2004, č. j. 27216/04 - 16210) tak, že nový vlastník lesa je povinen, pokud zakoupil část původního LHC s platným lesním hospodářským plánem, požádat o změnu tohoto plánu nebo příslušného závazného ustanovení, jak lze dovodit z § 27 odst. 4 lesního zákona. Lesní hospodářský plán ani lesní hospodářská osnova podle názoru Ministerstva zemědělství na nabyvatele lesních pozemků nepřechází.

Stěžovatel zakoupil 53 ha lesa z původního LHC Jindřichův Hradec, který měl celkovou výměru 23 041,82 ha. Zakoupil tedy 0,23% plochy lesů původního LHC Jindřichův Hradec. Žalovaný považuje snahu stěžovatele převzít při koupi 0,23% plochy původního LHC celý tzv. etát, tedy celou původní výši závazného ustanovení celkové výše těžeb (tj. 1 283 000 m³ podle schváleného lesního hospodářského plánu pro LHC Jindřichův Hradec), za zcela absurdní mj. i proto, že původní etát převyšuje produkční schopnosti zakoupeného lesního majetku. Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

IV.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Sporná právní otázka, jejíž nesprávné posouzení představuje hlavní stížní námitku [§ 103 odst. 1 písm. a)], spočívá v tom, zda platný lesní hospodářský plán, schválený pro (předchozího) vlastníka lesa, přechází v případě změny v subjektu vlastníka lesa na vlastníka nového.

Problematika lesního hospodářského plánování je upravena v ustanoveních § 24 až § 27 lesního zákona, podrobnosti stanoví vyhláška č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování. Ze smyslu a účelu lesního zákona vyplývá, že cílem lesního hospodářského plánování je navrhnout v lese taková hospodářská opatření, aby les po celou dobu své existence plnil všechny své funkce (produkční i mimoprodukční). Cílem právní úpravy

lesního hospodářského plánování je rovněž pokrytí všech lesů na území ČR některým z plánovacích nástrojů (lesní hospodářský plán nebo lesní hospodářská osnova), a to bez ohledu na jejich výměru nebo vlastníka.

Podle ustanovení § 24 lesního zákona jsou lesní hospodářské plány nástrojem vlastníka lesa a zpracovávají se zpravidla na deset let (odst. 1). Obsahují ustanovení závazná a doporučující, přičemž závaznými ustanoveními plánu jsou maximální celková výše těžeb a minimální podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu (odst. 2). Právnické a fyzické osoby, které vlastní více než 50 ha lesa, jsou povinny zabezpečit zpracování lesních hospodářských plánů (odst. 3) a osoby, pro které byly plány schváleny, jsou povinny dodržovat jejich závazná ustanovení (odst. 5). Podle ustanovení § 26 tohoto zákona mohou lesní hospodářské plány zpracovávat pouze osoby s licencí udělenou Ministerstvem zemědělství, přičemž náklady na jejich zpracování hradí vlastník lesa. Pokud mohou být dotčena práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti právnických a fyzických osob, mohou tyto osoby, stejně jako orgány státní správy, uplatnit své připomínky a požadavky na zpracování lesních hospodářských plánů nejpozději v termínu stanoveném schvalujícím orgánem státní správy lesů.

Podle ustanovení § 27 odst. 1 lesního zákona musí vlastník lesa, který je povinen hospodařit podle lesního hospodářského plánu, předložit návrh plánu ke schválení orgánu státní správy lesů ve dvou vyhotoveních nejpozději do 60 dnů po skončení platnosti předchozího plánu. V odstavci 4 je potom stanoveno, že pokud dojde v průběhu platnosti plánu ke změnám podmínek, vyvolávajícím nutnost změny závazného ustanovení plánu, zejména z hlediska ochrany lesa nebo z hlediska zajištění plnění funkcí lesa, musí vlastník lesa požádat schvalující orgán státní správy lesů o změnu příslušného závazného ustanovení. Na řízení o schvalování plánů nebo povolování jejich změn se přitom podle odstavce 5 nevztahuje správní řád, s výjimkou rozhodování o námitkách vlastníka lesa proti vyrozumění orgánu státní správy lesů o neschválení předloženého plánu.

Jak vyplývá z vyhlášky č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování, lesní hospodářský plán obsahuje tři části: 1. textovou část, která mj. obsahuje definování hospodářských cílů vlastníka lesů, stanovení hospodářského záměru na období platnosti plánu a výše a zdůvodnění závazných ustanovení plánu, 2. hospodářskou knihu, která obsahuje údaje o stavu lesa, návrh hospodářských opatření a plochovou tabulku, sestávající z výčtu parcelních čísel všech pozemků určených k plnění funkcí lesa pojatých do plánu, a 3. lesnické mapy, jejichž součástí je prostorové rozdělení lesa. Podle ustanovení § 11 odst. 4 této vyhlášky se lesní hospodářské plány schvalují s platností k 1. lednu stanoveného roku, přičemž v období do schválení plánu se vlastník lesa řídí návrhem plánu, což se však nevztahuje na hospodářská opatření podléhající výjimce podle § 31 odst. 2 (stanovená velikost nebo šířka holé seče) a § 33 odst. 4 (zákaz provádění úmyslné mýtní těžby v lesních porostech mladších 80 let) lesního zákona.

Při hospodaření v lesích je vlastník lesa vedle lesního zákona a prováděcích právních předpisů povinen dodržovat povinnosti stanovené zákonem č. 114/1992 Sb., jelikož les je *ex lege* významným krajinným prvkem, který má důležitou funkci pro uchování

ekologické stability krajiny. Proto je jednou z podmínek schválení lesního hospodářského plánu závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Orgán státní správy lesů přitom může lesní hospodářský plán schválit pouze tehdy, pokud není v rozporu s ostatními právními předpisy, zejména se zákonem č. 114/1992 Sb. Pokud vlastník lesa hospodářší bez schváleného lesního hospodářského plánu (či bez převzaté lesní hospodářské osnovy), je povinen si vyžádat závazné stanovisko ke každému pěstebnímu nebo těžebnímu zásahu, s výjimkou nahodilé těžby [*a contrario* § 4 odst. 3 věta druhá cit. zákona].

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že platná právní úprava výslovně neřeší „osud“ lesního hospodářského plánu v případě, kdy dojde ke změně v osobě vlastníka lesa. Z lesního zákona lze nicméně dovodit, že lesní hospodářský plán je nástrojem vlastníka lesa, který je primárně spjat s lesním majetkem nacházejícím se na konkrétních pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Jeho hlavním účelem je přitom bezesporu zachování funkcí lesa v rámci určitého lesního hospodářského celku, a to za podmínky hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí.

S ohledem na charakter institutu lesního hospodářského plánu zastává Nejvyšší správní soud názor, že interpretace umožňující přechod lesního hospodářského plánu v případech, ve kterých dochází toliko ke změně v osobě vlastníka lesního hospodářského celku, pro který byl lesní hospodářský plán schválen (a je i nadále platný), je v souladu s účelem zákonné právní úpravy. Univerzální sukcese do lesního hospodářského plánu je však bez dalšího možná pouze v případě, pokud při změně vlastníka zároveň nedošlo ke změně hranic lesního hospodářského celku, pro který byl plán schválen. Tato situace však v posuzovaném případě nenastala, neboť kromě změny v subjektu zde došlo rovněž ke změně v předmětu, když stěžovatel nabyl pouze dílčí část lesního hospodářského celku.

V daném případě je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že pro lesní hospodářský celek, jehož součástí byly i pozemky nabyté stěžovatelem, v okamžiku změny v osobě vlastníka i v okamžiku provedení inkriminované těžby stěžovatelem objektivně existoval platný lesní hospodářský plán. Lesní hospodářský plán pro LHC Jindřichův Hradec byl podle vyrozumění Ministerstva zemědělství ze dne 17. 2. 1997, č. j. 296/97-Les, schválen s platností od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2005, a to na základě návrhu předloženého při závěrečném šetření ve dnech 29. 10. – 1. 11. 1996, tzn. že byl schválen v roce 1996 se zpětným začátkem platnosti, nicméně byl zpracován za podmínek ustanovení § 59 odst. 2 lesního zákona, tzn. ještě podle předchozí právní úpravy.

Ustanovení § 59 odst. 1 lesního zákona, kterým argumentuje stěžovatel v prvním stížním bodě, představuje ustanovení přechodné, podle kterého *„plány schválené před účinností tohoto zákona zůstávají v platnosti pro lesy vlastníků, kteří jsou povinni podle tohoto zákona hospodařit podle plánu (§ 24 odst. 3), pokud do 18 měsíců od účinnosti tohoto zákona nepředloží ke schválení nový plán nebo změny stávajícího plánu podle § 27“*. Smyslem tohoto ustanovení bylo zabránit zániku platnosti lesních hospodářských plánů, které byly vypracovány a schváleny podle předchozí právní úpravy, a zároveň stanovit možnost ukončit platnost plánu předchozího za předpokladu předložení nového lesního

hospodářského plánu, zpracovaného podle nového lesního zákona, do 18 měsíců od jeho účinnosti. Nejvyšší správní soud tedy nikterak nezpochybňuje platnost lesního hospodářského plánu pro LHC Jindřichův Hradec, což ostatně neučinil ani Městský soud v Praze či žalovaný.

Klíčovou otázkou tedy zůstává, zda jsou pro vlastníka, který hospodáří pouze na dílčí části lesního hospodářského celku, platná závazná ustanovení plánu, kterými jsou i ustanovení o maximální celkové výši těžeb. Podle ustanovení § 8 vyhlášky č. 84/1996 Sb. se celková maximální výše těžby v rámci zpracovávaného plánu stanoví jako součet výše mýtní těžby (úmyslná těžba prováděná za účelem obnovy porostu nebo výběr jednotlivých stromů v porostu určeném k obnově) a předmýtní těžby (úmyslná těžba prováděná za účelem výchovy porostu) pro jednotlivé kategorie lesů, a to podle pravidel zakotvených v tomto ustanovení. Maximální celková výše těžeb se tedy stanoví na základě zhodnocení lesních porostů v rámci celého lesního hospodářského celku, pro který je plán zpracováván. Na názor, že maximální výše těžeb, stanovená pro jeden lesní hospodářský celek, by byla ve stejné výši platná a závazná i pro hospodaření v lesním hospodářském celku o několikanásobně menší rozloze, nelze z důvodu možného ohrožení lesa a jeho funkcí přistoupit.

Výši maximálního objemu těžeb není logicky možné stanovit pro nového vlastníka ani proporcionálně, a to s ohledem na různé rozmístění různých kategorií lesů a druhů lesních porostů v rámci lesního hospodářského celku. Nejvyšší správní se proto přiklání k názoru, že v těchto případech je vlastník lesa povinen postupovat podle ustanovení § 27 odst. 4 lesního zákona, neboť zmenšením plochy lesních porostů došlo ke změnám podmínek, vyvolávajícím nutnost změny závazného ustanovení plánu.

Povinnost postupovat podle ustanovení § 27 odst. 4 lesního zákona tedy nevyvolá samotná změna majetkových poměrů k dotčeným lesům, v tom se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze. Změna v subjektu vlastníka totiž není sama o sobě změnou podmínek, která by vyvolala nutnost změny závazného ustanovení plánu. Takovou změnou podmínek však jistě bude změna rozsahu lesních porostů, a to jak v rámci původního lesního hospodářského celku, tak v rámci pozemků, na kterých bude hospodařit nový vlastník.

S názorem stěžovatele, že lesní hospodářský plán se po svém schválení stává vždy nástrojem aktuálního vlastníka lesa, lze tedy souhlasit s tím, že tento vlastník je povinen reflektovat veškeré změny podmínek, které z hlediska ochrany lesa nebo z hlediska zajištění plnění funkcí lesa vyvolávají nutnost změny závazných ustanovení plánu. V souladu s ustanovením § 27 odst. 4 lesního zákona je pak vlastník povinen požádat schvalující orgán státní správy lesů o změnu příslušného závazného ustanovení. Přestože zákon pro tuto povinnost nestanoví vlastníkovu lesa žádnou lhůtu, je třeba s ohledem na účel a smysl lesního hospodaření toto ustanovení vykládat tak, že vlastník lesa není oprávněn řídit se závaznými ustanoveními lesního hospodářského plánu, která mají doznat změn, a to až do jejich schválení. Je v zájmu vlastníka, aby žádost o změnu příslušných

závazných ustanovení podal v co nejkratší době, neboť do povolení změn je povinen v lese hospodařit v souladu s příslušnými ustanoveními lesního zákona regulujícími hospodaření v lesích.

Lze tedy shrnout, že platnost lesního hospodářského plánu zásadně končí dnem uvedeným v rozhodnutí o jeho schválení, přičemž ustanovení § 27 odst. 1 lesního zákona dopadá právě na tyto případy. Samotná změna v osobě vlastníka lesa nevyvolá konec platnosti plánu. Pokud však nový vlastník nabude pouze dílčí část lesního hospodářského celku, pro který byl plán schválen, je povinen požádat orgán státní správy lesů o změnu závazných ustanovení z důvodu změny plochy lesních porostů.

Poukazuje-li stěžovatel na princip *in dubio pro libertate*, Nejvyšší správní soud připomíná, že při hospodaření v lesích se vedle vlastnického práva v posuzovaném případě silněji uplatní obecný zájem, kterým je zájem na zachování a obnově lesa jakožto důležité složky ochrany životního prostředí a jakožto významného krajinného prvku se stabilizační funkcí v krajině. Jak totiž stanoví čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, vlastnictví nesmí být zneužito v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy a jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákony. Přestože je při změně v osobě vlastníka umožněno právní nástupnictví do lesního hospodářského plánu, vlastník lesa je při výkonu vlastnického práva vždy povinen tuto míru, stanovenou režimem lesního zákona a zákona č. 114/1992 Sb., respektovat.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se neztotožnil s právním názorem Městského soudu v Praze, na kterém je argumentačně postaven napadený rozsudek. Městský soud totiž dospěl k jednoznačnému závěru, že lesní hospodářský plán je nástroj vlastníka lesa, schvaluje se vždy pro určitou konkrétní osobu a po nabytí vlastnictví k lesnímu majetku novým vlastníkem musí tento navrhnout plán nový. Výslovně pak městský soud odmítl právní názor, k němuž dospěl zdejší soud v tomto rozsudku (viz výše), tzn. že univerzální sukcese do lesního hospodářského plánu je možná a že v těch případech, kdy nový vlastník nabude pouze dílčí část lesního hospodářského celku, pro který byl plán schválen, postačuje požádat orgán státní správy lesů o změnu závazných ustanovení z důvodu změny plochy lesních porostů.

Je vhodné uvést, že ani žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 8. 2. 2005 nevykloučil, že v těchto případech postačuje požádat o změnu závazných ustanovení a není nezbytné vypracování návrhu celého lesního hospodářského plánu. Uvedl totiž, že „*meritum věci tedy spočívá v tom, že vlastník lesa nejenže nepředložil návrh plánu nebo změny plánu ke schválení orgánu státní správy lesů, ale „obešel“ i orgán ochrany přírody tím, že tento orgán nepožádal o vydání závazného stanoviska k návrhu plánu resp. k požadavku na jeho změnu. ... V daném případě měl odvolatel povinnost před zahájením těžebních a pěstebních prací splnit ust. § 24 odst. 3 lesního zákona (zabezpečit zpracování plánu) nebo požádat schvalující orgán státní správy lesů o změnu příslušného závazného ustanovení (§ 27 odst. 4 téhož zákona) a dále měl povinnost předložit návrh nového plánu či návrh změny závazných ustanovení ke schválení orgánu státní správy lesů podle § 27 odst. 1 a 4 lesního zákona.*“

Lze tak uzavřít, že shora citovaný právní názor městského soudu je nesprávný. Za situace, kdy se projednávaný případ týká oblasti správního trestání, v jehož rámci je správnímu soudu umožněno provést i tzv. moderaci (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) a kdy je zřejmé, že se při hodnocení výše uložené sankce přihlíží i k míře způsobené protiprávnosti, musel zdejší soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze pro naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit, a to i za situace, kdy naopak právní názor obsažený v citovaném rozhodnutí žalovaného (viz předchozí odstavec) shledal v základních rysech zákonným. Městský soud je v dalším řízení vázán shora uvedeným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu